

Jeg flyr gjennom fritt rom, som gjennom åpen luft, fri fra tanker og alt av sjelens vintermørke. Sommerens lette vind blåser. Jeg slipper taket i utryggheten og rir sommerens vind.

Styrefjæren er en lett kompasstanke, som et navn på en person, et sted eller en tilstand. Det er alt som skal til. Så rir frisjelen på sommerens lette og lyse vind. Den leder meg dit jeg skal. Og vips, der jeg framme. Så lander jeg.

Hvordan kom jeg hit? Hvordan vet jeg at jeg er framme?

Kunsten er som alltid å skille, skille mellom vindens kraft, frisjelens lysende kropp og Den Andre. Vinden løfter. Frisjelen rir med mot målet. Slik kan man dra på besøk. Når man er framme kan man kjenne det óg.

Dette er bare for sjamaner å vite.

Alveriket vokser og viser seg gladelig fram om sommeren, som nisselandet viser seg mer villig om vinteren. Lysalvene leker omkring i alle hager og skogsnar. Jeg tror også de leker innendørs, i alle fall om du elsker alveriket. Alvene er som vesener av kjærlighet.

Dvergene arbeider også i sommerkveldene, hamrer gull ut av de tunge, mørke fjelltankene. Du tror vel ikke det er vanlig gull og vanlig fjell. Fjellet er din depresjon og gullet er din sjel som er tynget ned av alle de trivielle bekymringer.

Kanskje har jeg besøk av snille dverger. Men jeg liker det ikke når folk snakker nedsettende om mytologidvergene.

Sommeren gir sommermuligheter. Noe er i gang nå. Jeg søker en stillhet og aktiv balanse. For vinden kommer.

Mer om hvordan man rir på sommerens milde vinder er bare for sjamaner å vite.

Mvh ailo gaup

Mvh ailo gaup